

Neven Kozolić
odvjetnik

Trgovački sud u Zagrebu
Amruševa 2/II
10000 Zagreb

Na broj: P-830/2020
Int. broj: H35

Zagreb, 09.06.2020.

TUŽITELJ: **ZADARPLAST d.o.o.**, Zadar, Ljudevita Gaja 21, OIB: 04962876630

I. TUŽENIK: **BUINAC d.o.o. u stečaju**, Sladojevci, Braće Radića 63, OIB: 02039715003

II. TUŽENIK: **H-ABDUCO d.o.o.**, Zagreb, Horvatova 80 A, OIB: 13667298928, po punomoćniku Nevenu Kozoliću, odvjetniku iz Zagreba, Aleja lipa 1B, temeljem priložene punomoći

ODGOVOR NA PRIJEDLOG ZA OSIGURANJE

3x
punomoć

Ad.1. U gore označenom predmetu II. tuženik je dana 04.06.2020. zaprimio prijedlog za osiguranje tužitelja od 22.05.2020. te se na isti prijedlog očituje kako slijedi.

Ad.2. Prije svega se predlaže da sud preispita da li je predmetni prijedlog tužitelja podnesen na odgovarajući način odnosno u elektroničkom obliku. Ukoliko nije, predlaže se donijeti rješenje o presumiranom povlačenju prijedloga temeljem čl. 21. Ovršnog zakona (NN 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017, dalje: OZ) te čl. 106.a Zakona o parničnom postupku (SL SFRJ 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, i NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19; dalje: ZPP).

Ad.3. II. tuženik ističe prigovor promašene pasivne legitimacije jer je nejasno kako bi se prijedlog za osiguranje trebao izravno odnositi na prava II. tuženika. Potpuno je razvidno iz zemljišne knjige da II. tuženik nije vlasnik niti ima prava raspolaganja nekretninom upisanom u zemljišnu knjigu Općinskog suda u Zadru, zemljišnoknjižni odjel Zadar, k.o. Zadar, zk.ul.br. 13195, k.č.br. 3334/1, etaža E-27. Na predmetnoj nekretnini II. tuženik ima samo razlučno pravo odnosno fiducijarno pravo.

DOKAZ: uvid u zemljišnu knjigu za k.o. ZADAR, zk.ul.br. 13195, E-27

Ad.4. Osim navedenog, II. tuženik se protivi prijedlogu za osiguranjem iz slijedećih razloga.

Čl. 346. OZ-a navodi da sud može, ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti ili ako učini vjerojatnom opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, može odrediti privremenu mjeru uz uvjet da predlagatelj osiguranja još učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine.

II. tuženik smatra da nije ispunjen prvi uvjet jer tužitelj nije učinio vjerojatnim da bi bez predložene mjere trpio nenadoknadivu štetu.

Iznimno može biti riječi o nenadoknadivoj šteti i to onda kada bi se ispunjenje potraživanja iz nekretnine (prodaja nekretnine u stečaju) reflektiralo na drugim imovinskim pravima tužitelja ili na neki drugi način utjecalo na integritet tužitelja. Pritom, i takve bi se okolnosti mogle uzeti u obzir samo onda kada bi bile privremenog i vremenski strogo ograničenog trajanja, jer ne bi smjele faktično onemogućavati ili ograničavati mogućnost prisilnog ispunjenja potraživanja temeljem razlučnog prava odnosno fiducijarnog prava. Prisilno ispunjenje potraživanja II. tuženika putem prodaje u stečaju samo po sebi nikako ne ukazuje na nastup nenadoknadive štete bez obzira koliko ono doista bilo tegobno.

Tako i prema praksi Županijskog suda u Varaždinu, sud neće odgoditi ovrhu ukoliko ovršenik u prijedlogu za odgodu ovrhe učini vjerojatnom štetu koja redovito po samom tijeku stvari nastaje u ovršnom postupku. Predmetna praksa se može primijeniti i u ovome slučaju jer nastanak nenadoknadive štete se mora učiniti vjerojatnim ne samo prilikom podnošenja prijedloga za odgodu ovrhe nego i prilikom podnošenja prijedloga za privremenu mjeru.

DOKAZ: sentenca Županijskog suda u Varaždinu posl.br. Gž Ovr 322/2019-3

Vezano za drugi uvjet koji mora biti ispunjen da sud odredi privremenu mjeru (učiniti vjerojatnim postojanje svoje tražbine), II. tuženik navodi da tužitelj ne čini vjerojatnim postojanje svojeg prava vlasništva nego zapravo ukazuje na suprotno.

Tužitelj u tužbi priznaje da nije izvršio svoju obvezu isplate cjelokupne kupovnine temeljem Ugovora o kupoprodaji stana br. 20-2003. Obzirom da tužitelj nije izvršio obvezu isplate cjelokupne kupovnine, logično je da isti nije postao vlasnik nekretnine. Da je tome tako, II. tuženik skreće pažnju na čl. 8. Ugovora o kupoprodaji stana u kojem je jasno određeno da će prodavatelj izdati tabularnu ispravu **po isplati cjelokupne ugovorene cijene iz čl. 5. ugovora.**

Čl. 122 st.1. Zakona o obveznim odnosima (Službeni list SFRJ 29/1978, 39/1985, 46/1985, 57/1989, Narodne novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005) određuje: *U dvostranim ugovorima nijedna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga strana ne ispunila ili nije spremna istovremeno ispuniti svoju obvezu, izuzev ako je što drugo ugovoreno ili zakonom određeno, ili ako što drugo proistječe iz prirode posla.*

Uzimajući predmetni članak zakona te relevantne odredbe ugovora, razvidno je da tužitelj nije vlasnik jer nije nikada izvršio u cijelosti svoju obvezu isplate kupovnine, a koja obveza prethodi obvezi izdavanja tabularne isprave.

Također, ne može se niti utvrditi da li je i koliko je tužitelj platio na ime kupovnine obzirom da dokazi (uplatnice – nalozi za plaćanje) koje dostavlja tužitelj u prilog navoda plaćanja, su u potpunosti nečitki te se ne vidi sadržaj istih. U tome smislu su neosnovani navodi tužitelja da nije platio samo dio kupovnine u iznosu od 69.787,13 kn, a dodatno su ti navodi nesnovani i nejasni

obzirom da u izvatku iz knjige ulaznih računa tužitelja proizlazi da tužitelj ima dugovanje u iznosu od 83.702,45 kn, a ne 69.787,13 kn.

DOKAZ: uvid u priloge tužbe odnosno prijedloga za osiguranje

Osim iz razloga neizvršavanja obveza temeljem Ugovora o kupoprodaji stana, tužitelj nije vlasnik predmetne nekretnine jer isti nije uknjiženi vlasnik u zemljišnoj knjizi. Čl. 119. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, jasno određuje da se vlasništvo na temelju pravnog posla stječe uknjižbom u zemljišnu knjigu, a ne sklapanjem pravnog posla. Da je uknjižba vlasništva u zemljišnoj knjizi jedini način stjecanja vlasništva dijeli mišljenje, u istovrsnom sporu poput ovog, i Vrhovni sud RH u odluci Revt 130/03-3 od 04.06.2019. U tome smjeru ide u odluka Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-8505/2015-2 od 24.01.2018. Osim što predmetna odluka VTS-a naglašava uknjižbu kao temelj stjecanja vlasništva, također ukazuje da u ovakvim situacijama se ima primijeniti sadašnji čl. 181 Stečajnog zakona (*Pravo stečajnog upravitelja na izbor*). - NE MOGAJE

DOKAZ: odluka Vrhovnog suda RH Revt 130/03-3 od 04.06.2019.
odluka VTS-a PŽ-8505/2015-2 od 24.01.2018.

Neosnovan je navod tužitelja da ima miran posjed. Tužitelj nema prava na posjed obzirom da iz ugovora jasno proizlazi, kada se usporedi čl. 7. i čl. 9 ugovora, da se pravo na posjed stječe prilikom isplate cjelokupne kupoprodajne cijene, dakle do kraja studenog 2003. odnosno do 30. studenog 2003. Također, čl. 9. ugovora je predviđeno da se predaja stana smatra izvršenom danom potpisa Zapisnika o primopredaji stana, a predmetni zapisnik o primopredaji tužitelj nije prezentirao.

Ad.5. Slijedom gore navedenog, predlaže se prijedlog za osiguranjem tužitelja odbiti kao neosnovan i naložiti tužitelju da naknadi II. tuženiku trošak sastava ovog odgovora.

II. tuženik H-ABDUCO d.o.o.
p.p.

II. tuženik traži naknadu troškova:

- sastav odgovora na prijedlog za osiguranje

1.000,00 kn

- sudska pristojba na odgovor

prema odluci suda ali ne više od 2.500,00 kn

Digitally signed
by Neven
Kozolić
Date:
2020.06.11
12:17:11 +02'00'

**Neven
Kozolić**